

אור הנר

עורך: גדיה אטון

יום ו' ו"ט שבט תשפ"ו

כניסת שבת: 17:02

יציאת שבת: 17:54

רבינו תם: 18:30

הזמנים לפי אופק באר שבע

פרשת יתרו

דבר העורך

"כי ששֶׁת-יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ, אֶת-הַיָּם וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-בָּם, וַיָּנַח, בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי"

שלהם הייתה פשוטה ואכזרית: ברגע שתגיעו בלילה, לחוצים ומבוהלים, ותפתחו את הכספת - הם יירו בכם למוות מהגג, ייקחו את הכל וייעלמו. הם המתינו לכם שעות. מתשע בערב, דרך חצות ועד חמש לפנות בוקר. כשראו שלא באתם, הם התייאשו, לקחו מה שהיה בחנות וברחו."

באותו רגע הבינו האחים את גודל הנס: השבת לא רק שמרה על כספם, היא הצילה את חייהם.

הסיפור הסתיים בברכה כפולה: באותו שבוע זינק מחיר הזהב בעולם ליותר מפי שניים. האחים מכרו את המלאי שנותר בכספת, סגרו את העסק ברווח עצום ועברו למקום בטוח יותר, כשהם נושאים איתם את הידיעה הברורה: מי ששומר על השבת - השבת שומרת עליו. לצערנו הרב, לא היה דור אשר זקוק למנוחה נפשית, כדורנו. אמצעי התקשורת אשר התרבו בתקופתנו, זועקים אל האדם ומזעיקים אותו ללא הרף. הכמות העצומה של ידיעות על המתרחש בכל העולם, מסחרר ראש ויוצר מתח נפשי אצל בני האדם. כמעט אין זמן לאדם להתייחד עם מחשבותיו ועם עצמו, להרהר במעשיו ולחשוב על שיפור.

כמו כן הולך ופוחת מספר האנשים המביעים דעה עצמית שאינה ציטוט ממה שקלטו מהתקשורת. לעומת כל אלה, ההתנתקות מן העולם הרחב, וההתכנסות בסביבה הפרטית של האדם למשך יממה אחת - כפי שיוצרת השבת - הם אשר מבטיחים קיום חירותו של הפרט ודעותיו.

לבד מזה שהשומר שבת כהלכתה, רוח אחרת מפעמת בקרבו, רוח טהרה וקדושה, וכמו נשמה חדשה עוטפתו ושופעת בקרבו - נשמה יתירה" מובא בגמרא שבת (י:) "אמר לו הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה ואני מבקש ליתנה לישראל לך והודיעם", הבה ננצל את המתנה המיוחדת שהביא לנו בורא עולם, ונשמור עליה כראוי, שבת שלום ומבורך.

החול, מיהרו האחים לחנות. השעה הייתה עשר דקות לאחר חצות. המראה שנגלה לעיניהם היה שובר לב: החלונות היו מנופצים, המדפים ריקים, ושעוני הזהב היוקרתיים נבזזו כליל.

"אני נכנס פנימה לבדוק את הכספת," אמר האח לאלברט, "אתה תעמוד כאן בחוץ ותקרא תהילים". בלב פועם ובגוף רועד, הוא נכנס לחדר הפנימי. לאור הפנס הוא ראה את הכספת: היא נראתה נעולה מבחוץ. בידיים מזיעות ובמאמץ עילאי להיזכר בקוד מתוך הלחץ, הוא פתח אותה - והנה, נס! כל תכולת הכספת, היהלומים

והזהב, נותרו במקומם, ללא פגע. בעודם עומדים נסערים, הגיעה ניידת משטרה. שוטר בכיר ניגש אליהם ושאל בתמיהה: "למה לא הגעתם אתמול בלילה כשקראנו לכם?"

התשובה הייתה פשוטה וחדה: "אתמול היה יום שבת. אנחנו לא מחללים שבת, גם אם נפסיד את כל רכושנו".

השוטר הביט בהם במבט מוזר ואמר: "בואו איתי לגג". כשעלו לגג החנות, חשכו עיניהם. שם, מונח היה שק גדול מלא בנשק חם ובתחמושת.

"אתם לא מבינים איזה נס קרה לכם," הסביר השוטר. "השוטרים לא רק פרצו לחנות; הם חיכו לכם כאן על הגג, ממש מעל ראשכם. התוכנית

בפרשתנו מצווה אותנו התורה "זָכוֹר אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת, לְקַדְּשׁוֹ... כִּי שֵׁשֶׁת-יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ, אֶת-הַיָּם וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-בָּם, וַיָּנַח, בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי".

שאל הרב הקדוש מאורז'וב: מדוע נקטה התורה בלשון "וינח" ביום השביעי" לכאורה היה לכתוב "ונח" ביום השביעי", שהרי המילה "וינח" הוא לשון הפעיל. ומשמעותה שהקב"ה גרם לאחרים שינוחו. ותירץ על פי מה שכתב המקובל האלוקי רבי יוסף גיקטיליא כי כשאדם שומר שבת כהלכתו הרי הוא נעשה כסא ומרכבה לה' יתברך, ולפיכך נקרא השבת מנוחה מלשון נח, ששמו יתברך נח על האדם ושוכן עליו במלוך על כסאו, ולכן נאמר "וינח" שהכוונה שהקב"ה מניח את שמו הגדול יתברך, ושומר מכל משמר, על מי ששומר שבת כהלכתה.

סיפר הגאון הגדול רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א, מעשה נורא שאירע לפני כמה שנים: בליל שבת שגרתי בויליאמסבורג, כשהשלווה עוטפת את הרחובות היהודיים, נשמעה בביתם של האחים פרחי - בעלי עסק תכשיטים מצליח - צלצול טלפון מפתיע. על הקו הייתה חברת האבטחה: "זיהינו פעילות חשודה בחנות. הכספת שלכם פתוחה לרווחה. עליכם להגיע מיד לשערי החנות!"

הבשורה היכתה בהם כרעם ביום בהיר. בכספת היא לא היה רק הונם הפרטי, אלא הון עתק שהופקד בידיהם בנאמנות על ידי אחרים. פחד אימים אחז בהם. אך ברגע הגורלי הזה, אלברט פרחי הביט באחיו ואמר מילים שנחקקו בלב: "אחי, היום שבת. אני לא מחלל שבת. ה' נתן וה' לקח, יהי שם ה' מבורך".

בגבורה עילאית, הם בחרו להניח את הדאגות בצד. הם התיישבו לסעודת השבת, שרו זמירות וקידשו את היום, כשבלבם פנימה הסערה משתוללת אך האמונה מנצחת. גם כשבבוקר השבת הגיעה הודעה נוספת מחברת השמירה, הם דבקו בהחלטתם: השבת היא המלכה, והיא מעל לכל ממון.

במוצאי השבת, בדקות הראשונות של

דבר תורה לסעודה שניה

"ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלוקים אנשי אמת שנאי בצע... ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל"
הקשה האור החיים הקדוש: יתרו הציע למשה רבנו להעמיד שופטים שיש בהם אחד מכל ארבע מידות, ומדוע משה רבנו שבחר את השופטים, בחר דווקא במידה הראשונה, אנשי חיל? תירץ האור החיים הקדוש: שכל מעלה שהתורה אומרת היא מגבילה לאחד מסוגי השופטים. כנגד שרי אלפים אמר "אנשי חיל", פירוש המילה "חיל" מלמדת על השלמת האושר, הגבורה, וכללות השלימות, מכיוון שכך ראוי להיות שר האלף. וכנגד שרי המאות אמר "יראי אלהים", מכיוון ששר של מאות מצריך רק יראת שמים.
וכנגד שרי חמשים אמר "אנשי אמת" שכדי להיות שופט חמישים איש מספיק שיהיו אנשי אמת, ולא יוציאו שקר מפייהם. וכנגד שרי עשרות אמר "שונאי בצע" די להם גדר זה וזוהו יהיו ראויים להיות שרי עשרות. וכל הראשון בדרגה מעלתו יותר גדולה, "אנשי חיל" בנוסף הם יראי שמים, ויראי שמים הם גם דוברי אמת וכן הלאה. וכשחיפש משה בעם ישראל מצא מהדרגה הגבוהה ביותר "אנשי חיל" שכוללת בעצמה את שלושת הדרגות הבאות. לכן כשבחר משה לא נאמרו ד' הדרגות אלא רק אנשי חיל. (ישובים ותירוצים על אור החיים הקדוש)

דבר תורה לסעודה ראשונה

"ועתה אם שמע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים"
מובא בגמרא (שבת פו:) כי ביום הראשון שבאו בני ישראל להר סיני, לא אמר להם הקב"ה כלום, מפני שהיו מאוד חלשים מהדרך המפרכת של המדבר.
ונשאלת השאלה: איזו חולשה היה להם מהדרך, הלא היו מוקפים בעננים שיישרו את כל הדרכים העקומות וסילקו כל מכשול בדרך.
והתירוץ הוא: שהחולשה שעליה מדבר המדרש הייתה דווקא לאותם אנשים שחטאו והיה הענן פולטם מחמת חטאם, ולאותם האנשים היה קשה הדרך, מכיוון שהם הלכו בדרך קשה ומפרכת, והענן לא סלל להם את הדרך, ורק מחמתם לא דיבר הקב"ה עם משה באותו היום, ונתעכבה נתינת התורה לישראל ביום אחד, ומכאן אתה למד, עד כמה אין הקב"ה 'מוותר' אפילו על אחד מישראל, ו'כולם אהובים' כולם בנים חביבים לפניו, וכדאי לו להמתין עוד יום אחד מלתת את התורה בכדי שגם אותם אלו שחטאו לפניו יתברך, יוכלו לקבל את התורה בנחת...

דבר תורה לסעודה רביעית

מצוות תפילין
נאמר בתורה: "וקשרתם לאות על ירך והיו לטוטפות בין עיניך", ולכן מצוה מן התורה להניח בכל יום תפילין של יד ושל ראש. ואמרו במדרש (שוחר טוב מזמור א'): "אמרו ישראל לפני הקב"ה, רצוננו לקיים את כל התורה כולה, אבל אין אנו יכולים, אמר להם הקב"ה: תניחו תפילין ואני מעלה עליכם כאילו קיימתם כל התורה כולה, דכתיב למען תהיה תורת ה' בפיך".
וכתב הסמ"ג משש מאות ושלש עשרה מצוות שנצטוו ישראל, אין לך שום מצוה שתהיה אות ועדות, כי אם שלשה מצוות, והם: מילה, שבת, ותפילין, שנכתב בשלשתן אות. והם עדות לישראל שהם עבדים להקדוש ברוך הוא. ועל פי שנים עדים יקום דבר [מילה ותפילין], וכל אחד מישראל אינו יהודי שלם אלא אם כן יש לו שני עדים שהוא יהודי, לכן בשבת ויום טוב שנקראו אות, פטורים מלהניח תפילין.
יש להזהר מאד במצוה זו, שכל המניח תפילין מקיים ח' עשין בכל יום. וכל המניח תפילין ומתעטף בציצית וקורא קריאת שמע ומתפלל מובטח לו שהוא בן העולם הבא.
מקדימין להתעטף בציצית, ואחר כך מניחין תפילין, שמעלין בקודש ואין מורידין. ועוד, שעל-די הציצית זוכרים את כל המצוות, ונזכור לקיים מצוות תפילין. (ילקוט יוסף)

דבר תורה לסעודה שלישית

"ואם מזבח אבנים תעשה לי..."
יש בזה רמז על עבודת התפילה, ועל קיומה הראוי. בזמן שאין בית המקדש קיים, הרי התפילות במקום הקורבנות - "תפילות כנגד תמידין תיקנון" (ברכות כו:) - ואילו האדם המתפלל בפיו את מילות התפילה הטהורות, הרי הפה הוא ה"מזבח". ואותיות התפילה בעצמן נקראות "אבנים" כפי שהם מכונים ב'ספר יצירה'.
ועתה יתפרש הכתוב כך 'מזבח אבנים תעשה לי' - תוציא בפיך את מילות התפילה, אבל 'לא תבנה אתהן גזית', שלא תבלע את האותיות לשברי מילים בלתי מושלמות, והסיבה להבלעת המילים היא - 'כי חרבך הנפת עליה ותחלליה' - החרב זה הלשון, הדיבור המהיר מפיל את האותיות מהמילים, והמילים מן הפסוקים וכו', והדברים יכולים לבוא חס ושלוש לדי חילול - "ותחלליה".
לא פעם עלול ביטוי לא נכון של אות אחת לשנות את המשמעות מהקצה אל הקצה, ולחלל לגמרי את התפילה. כגון, 'בעל גבורות' כשאינו מבטא את אות העי"ן, ישמע כמי שאומר חס ושלוש, באל גבורות.

לברכה והצלחה
אלמוג לוי
בן שולמית הי"ו
שרית בת
בת - שבע

לברכה והצלחה
שיר בת אושרת
בן ציון בן מירב

לברכה ועולם ברוך ה' ו
שרה בת לאודה
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
תנצבה

לברכה ועולם ברוך ה' ו
לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
תנצבה

לברכה ועולם ברוך ה' ו
חנה בת חפסה
אלכס בן מויסי
חנה רוט
בת סימי
תנצבה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטיין

שו"ת עם הרה"ג הרב אורן נורית

שו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

זכות לימוד התורה

מעשה שהיה באברך יקר, שבינו הקטן נמצע במהלך משחקי, והזקק לטפול בבית החולים. האב שהיה עם בנו בבית החולים במשך כל שעות היום, ולקראת ערב שחררו לביתם. חשב האברך בלבו: "במשך כל היום לא התאפשר לי ללמוד בצורה מסודרת, ולשקע בתלמודי, לכן ראוי שהלילה, שהוא ליל ששי, אעשה 'משמר', ואלמד עד הבקר בבית המדרש". בקט, אפוא, רשות מאשתו ללכת וללמוד בבית המדרש כל הלילה, והיא הסכימה לכו בחפץ לב.

האברך הלך לבית המדרש, פתח את הגמרא והחל ללמוד במרץ רב. אך לא עברו דקות ספורות, והוא נרדם על גבי השלחן. התעורר ונסה להמשיך ללמוד, ושוב נרדם. "מה שפחח לי פעת - חשב בלבו - זה כוס קפה חם. על ידי הקפה אתעורר, בעזרת ה', ואוכל להמשיך ללמוד במרץ".

והנה, בפניסה לאותו בית מדרש, ישנה מכונת קפה אוטומטית, שלאחר שמשלשלים לתוכה את התפלים, יוצא כוס קפה מוכן, עם חלב!

מידענו האברך נגש אל המכונה, מכניס ידו לכיס פדי להוציא את הארנק, ולהפתעתו הוא מגלה, ששכח את הארנק בבית... "אם אשוב לביתי - הרהר בלבו - עלול אני להשאיר שם וללכת לישון...". אולם לאחר כמה שניות החליט לאזור מתניו; "וכי יעלה על הדעת שכל הלמוד שלי תלוי ועומד על כוס הקפה?! - אמר לעצמו - אלף ואשבר את השנה בלמוד מתוף התלהבות!" האברך עמד על רגליו, והחל ללמוד בנגון ערב במיוחד. היצר הרע נסה לשכנעו שהוא לא יחזיק כף מעמד זמן רב, ולכן פדאי להפסיק את הלמוד כבר עכשיו, אך הוא לא ותר, "כל עוד אני מחזיק מעמד, אמשיך ללמוד, וה' יעזור הלאה..."

לא חולפות דקות אחרות, ולפתע נפתחת דלת בית המדרש. בחור לא מכר נכנס לבית המדרש, כשכוס קפה מהביל בידו. האדם היחיד שנכח באותה שעה בבית המדרש היה האברך שלנו, וכעת פונה אליו הבחור ושואל: "אולי תרצה לשותות כוס קפה חם?". האברך היה כבר בטוח שמדבר ב...אלהו הנביא. "מה פתאום החלטת להביא לי כוס קפה?!", תמה בפניו.

האורח משיב ומספר לו: "זה-עתה חזרתי מחתנה, וחפץ הייתי ללגם כוס קפה חם. הכנסתי את המטבעות למכונה, והנה יוצא הקפה עם החלב". "אבל - ממשיך הבחור - פתאום נזפרתי, שבתחנה אכלתי מנה בשרית, ועדין אסור לי לשותות את הקפה החלב... חבל היה לשפוך את הקפה החם, לכן נכנסתי לבית המדרש, על מנת לחפש מישהו שאוכל לתת לו את הקפה... והנה לפניך כוס הקפה המהביל מוכן לשתיה!"

האברך המשתאה הודה לו עמקות, ברוך בהתרגשות על כוס הקפה "שהכל נהיה בדברך", והמשיך ללמוד ברענונות ובשקידה מפלאה עד לאור הבקר. מהמעשה המפלא נוכח ללמוד על דרכו של האדם בשקידת התורה ובעבודת הבורא; כשגומר האדם בדעתו שהוא באמת רוצה ללמוד, ואינו מוותר, מיד מסייעים אותו מן השמים, כי בדרך שאדם רוצה לילך, בה מוליכים אותו (מכות י'), והבא לטהר, מסייעים אותו (שבת ק"ד)!

פיתרון חלומות

שאלה: אדם שחלם חלום רע, כגון: שחלם שנפלו שיניו, וחושש ממראה החלום, ושואל: האם צריך לשבת על כך בתענית?
תשובה: בימינו כיוון שאין כל אדם זוכה לראות מראות אמת בחלומות הלילה, ואין האדם חולם אלא מהרהורי ליבו, דהיינו מחשבות או דברים שהיה טרוד בהם באותו היום, נוטים להקל בעניין התעניות. אמנם כיוון שחלום זה נזכר בפירוש בדברי מרן השו"ע כאחד מהדברים שיש לשבת עליהם בתענית, ונפשו עגומה עליו מאוד, אם האדם בריא ויש בכוחו להתענות יש לעשות כן ובו ביום שחלם, אומנם במידה וישנה סיבה בריאותית או כל סיבה מוצדקת אחרת המונעת מלישב בתענית יש לפדות התענית בצדקה.

ואתו הדין גם באישה שחלמה חלום רע.

מכל מקום תלמידי חכמים, מלמדי תינוקות, ואיש שיודע שיבטל מתורה על ידי התענית, יצא שכרו בהפסדו, ועל כן טוב שירבה בלימוד תורה באותו היום מלישב בתענית ואישה שנפשה עגומה עליה מאוד הואיל ואינה מצווה בתלמוד תורה, ואין בישיבתה בתענית משום ביטול תורה, טוב שתתענה אם תוכל.

דיני מים אחרונים

שאלה: העושה מים אחרונים מבקבוק מי שתיה האם נאסרו המים הנותרים לשתיה. והאם אפשר לעשות מים אחרונים ממים ששתו מהם.
תשובה: העושה מים אחרונים מבקבוק של מי שתיה יש ליהרר שלא לשתות ממים אלו שיש בהם כמה נזקים. ולעשות מים אחרונים משיירי מים ששתה מהם מעיקר הדין אין איסור בזה אבל יש שהקפידו בזה והמחמיר תבא עליו ברכה.

שאלה: האם אפשר לעשות מים אחרונים על ידי מגבון לח או נייר רטוב במים ולהעבירו על אצבעות הידיים לשם מים אחרונים.

תשובה: במקרה שאין לאדם מים רשאי לקיים מים אחרונים על ידי מגבון או נייר הרטוב במים בשיעור של טופח על מנת להטפח (לחות שיכולה לעבור בנגיעה למקום אחר) ובשבת יעשה זה בעדינות.

שאלה: האם חובת נטילת מים אחרונים מכלי או אפשר גם מברז.
תשובה: על פי הפשט אין חובה כלי ועל פי הסוד טוב לעשות מכלי ולתוך כלי ונוהגים לתוך הכיור.

לדפואה שלימה

סולטנה
בת פדחה
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון דבקה
הודיה לוי
אריק ועינב
דהן וב"ב

לדפואה שלימה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
טליה אפרת
בת ענבל שרה

לדפואה שלימה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירדה מרים
בת רחל

ליזווג הגון

שירה
בת ציפורה

צדיקים במיתתם קדוים חיים

במלחמה עבר עליו מה שעבר, היה גם בסיביר, ירד מהפסים, פרק עול מצוות. הקשר עמו נותק, שמעתי שעלה לארץ, אך לא ידעו למסור פרטים. חיכיתי לבחירות, ואיתרתי את שמו בספר הבוחרים. מצויד בשם ובכתובת חיפשתי בספר הטלפונים של אותו אזור, ומצאתיו.

הרב גלינסקי התקשר אליו והזמינו להגיע אליו לשבת. "מדבר יענקל קריניקער", אמר הרב גלינסקי וציין כי כך קראו לו בישיבה, על שם עיר הולדתו. כמה התרגש החבר. "שמעתי שהחזקת מעמד", אמר לרב גלינסקי, זו היתה דרכו להצדיק את עצמו. "לא הנחתי לו. דרשתי שיבוא אלי לשבת. לשבת שלמה הוא אומנם לא הסכים, אבל יש לו קרובים בעיר גבעתיים הסמוכה. יתארח אצלם בשבת, ויבוא לסעוד בליל שבת", ממשיך הרב גלינסקי לתאר.

"בליל שבת קודש לאחר התפילה חזרתי לביתי. המתנתי שעה ושעתיים, ולא בא. ביום ראשון התקשרתי: 'שמואל, מה איתך? למה לא באת?', שאלתי אותו 'יעקב, עמדי בדיבורי. התארחתי בגבעתיים, והלכתי לבני ברק', השיב שמואל ואמר, כמעט בבכי: 'יעקב, אל תכעס עלי. הלכתי ברחובות בני ברק, ראיתי אברכים ממחרים לבתי הכנסת וילדיהם סביבם, שלושה, וארבעה, וחמשה. ראיתי נשים דוחפות עגלות תאומים ואחד בעמידה ועוד אחת אחת מכל צד, הלב התפלץ מקנאה. וחשבת: 'עכשיו אני מוזמן אליך, וכמה ילדים לך, שבעה, שמונה, עשרה, בלי עין הרע. לא אוכל לשאת זאת!'". השיב החבר בקול חנוק. "יעקב יעקב, ידעתי שאני עומד לוותר על העולם הבא, אבל לא שיערתי שאפסיד גם את העולם הזה!", ציטט הרב גלינסקי את תשובתו של חברו. **אי"ה ביום שני כ"ב בשבט יום הילולתו זיע"א**

רבי יעקב גלינסקי זיע"א

נולד בקריניקי שבפולין לאברהם-צבי ולדבורה גלינסקי. למד בישיבת נובהרדוק בביאליסטוק שבראשה שבראשה עמד הרב אברהם יפה'ן.

הוגלה לסיביר עם כמאה בחורי ישיבה. במהלך המלחמה שהה גם בעיר טשקנט שבאוזבקיסטן, שם שימש כמלמד. בט"ו אב תש"ה, לאחר מלחמת העולם השנייה, נישא לצביה, בת חיים בנימין הלוי ברוד, חסיד ברסלב. שהה במחנות העקורים בגרמניה ולאחר כמה שנים עלה לישראל והתיישב בבני ברק.

היה מקורב לחזון איש ולרב יעקב ישראל קניבסקי. היה ראש ישיבה בראש העין ופעל בקרב צעירי העדה התימנית. לאחר מכן עמד בראש ישיבת נובהרדוק-חדרה, יחד עם הרב אלחנן פרלמוטר, אף הוא חניך נובהרדוק. לאחר סגירת ישיבת נובהרדוק הקים רשת כוללים לאברכים, בשם 'מרגניתא דאברהם', שלה סניפים בירושלים, מודיעין ועילית ובית שמש.

נהג לפקוד יישובי עולים ולדרוש בפניהם. הוא הרבה לתבל את דבריו בסיפורים מלימודיו בישיבת נובהרדוק, משלים ואמרות כנף שלו משמשים דרשנים אחרים. בין השנים תשע"א-תשע"ג הוציא הסופר הרב שלום מאיר ולך את סדרת הספרים "והגדת" על חמישה חומשי תורה ומועדי השנה, הכוללת דרשות, סיפורים ומשלים מהרב גלינסקי. דרשותיו ופירושו משולבים גם בסדרת הספרים "להגיד".

נפטר בכ"ב בשבט תשע"ד, בגיל 93, והובא לקבורה בבית הקברות של נציבי ישיבת פוניבז'. שניים מבניו הלכו לעולמם בחייו.

הלב מתפלץ מקנאה

"היה לי חבר בישיבה, בביאליסטוק.

קריאת עשרת הדיברות

טעם עליון

אמרו חכמים שהקריאה במעמד הר סיני (הנמצאת בפרשת יתרו) חשובה במיוחד. "אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: קְּנִי, הִיוּ קוֹרִין אֶת הַפְּרָשָׁה הַזֹּאת בְּכָל שָׁנָה, וְאֲנִי מַעֲלָה עֲלֵיכֶם כְּאִילוֹ שִׁאתֶם עוֹמְדִים לִפְנֵי הַר סִינַי וּמִקְבְּלִין אֶת הַתּוֹרָה" (פסיקתא דרב כהנא יב).

וכיוון שכך, נהגו לקרוא את עשרת הדיברות בטעם עליון. כלומר, בקריאה לפי הטעמים הרגילים שכתובים בחומשים, חלוקת נגינת הקריאה היא לפי הפסוקים, ובטעם עליון חלוקת הנגינה לפי המצוות. למשל, דיבור 'זכור' מחולק לארבעה פסוקים, ובטעם עליון הוא נקרא כפסוק אחד ארוך. לעומת זאת ארבעה דיבורים: "לא תִרְצָח, לא תִנְאַף, לא תִגְנוֹב, לא תַעֲרֹב פְּרַעַף עַד שֶׁקָּרַ", נקראים בטעמים הרגילים כפסוק אחד, ואילו לפי טעם עליון הם נקראים כארבעה פסוקים.

חלוקה שונה זו משפיעה כמעט על כל הטעמים, עד שנקבעה מנגינה שונה במקצת לקריאה בטעם עליון (בא"ה תצד, ג).

לכל הדעות קוראים בחג השבועות את עשרת הדיברות בטעם עליון, אולם לגבי קריאת עשרת הדיברות בסדר פרשיות השבוע נחלקו המנהגים. וכיום נוהגים בכל קריאה בציבור לקרוא את עשרת הדיברות בטעם עליון.

עמידה בזמן קריאת עשרת הדיברות

רבים נוהגים לעמוד בעת קריאת עשרת הדיברות, זכר למעמד הנכבד והנורא, שכל השומע את עשרת הדיברות בציבור כאילו מקבל פני שכינה. מנהג זה נזכר לראשונה בתקופת הראשונים לפני כשמונה מאות שנה, אולם רקי בתקופת האחרונים נעשה רווח ברוב קהילות ישראל. כך נוהגים כל האשכנזים וחלק מהספרדים, ויש שפקפקו על המנהג, מפני שמצינו בתלמוד (ברכות יב, א), שנמנעו חכמים מלקבוע את קריאת עשרת הדיברות יחד עם קריאת שמע, כדי שלא יטעו אחר המינים שטוענים שאפשר להסתפק בשמירת עשרת הדיברות. (פניני הלכה).

לכן ישנו פיתרון המוסכם בין שני הדעות: לכבד את רב בית הכנסת או תלמיד חכם אחר בעליה זו של עשרת הדיברות, ויעמדו כל המתפללים לכבודו מתחילת העליה עד סופה.

וכן פסק מרן הרב עובדיה בשות יח"ד (ח"ו סימן ח'): אסור לציבור או ליחיד לעמוד בשעת קריאת עשרת הדברות, ויחיד הנמצא בבית כנסת שנוהגים בו שהקהל עומד על רגליו בשעת קריאת עשרת הדברות, ולא יכול לשנות מנהגם, יקדים בתחילת קריאת העולה לספר תורה שהוזמן לקרוא בפרשת עשרת הדברות, כדי שלא יהיה כיושב בין העומדים וכמזלזל בקדושת עשרת הדברות.

סרקו את הברקוד המצורף

והצטרפו אלינו לאתר "אוד הנר",

באתר זה תוכלו לקבל את העלונים מכל

השנים סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה

באהבה רבה

לדפואה שלומה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
ברמית בת יהודית

לברכה והצלחה

מדדכי זיפה
מודנו זב"ב
ליאוד זשיר
מודנו

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת רות

